

ЛОРЕНЦО КАРКАТЕРА НА ХИЛЯДА МИЛИ ОТНИКЪДЕ

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

Високият мъж бе облегал гръб на дебелото стъкло на прозореца. Очите му бяха затворени, а с три от пръстите на дясната си ръка придържаше гърлото на вече стоплена бутилка бира. От радиото някъде в далечината „Дикси Чикс“ си пробиваха път с „Откажи се или ме пусни“. Мъжът си пое дълбоко дъх и прокара свободната си ръка по лявото си коляно, опитвайки се да успокои болката, която поглъщаните от години лекарства и трите операции не бяха успели да смекчат. Беше уморен, нямаше търпение да чака да утихне поредната снежна буря, заради която шумната глъчка, огласяла оживеното летище допреди броени часове, бе затихнала и сега наоколо се виждаха само хигиенисти, които прокараха по пода парцалите си, и изостанали пътници, спящи на пресекулки.

Трябваше да е пристигнал в Нешвил преди четири часа, да е свършил работата си преди три и вече да вечеря пушени ребра и печен боб. Вместо това седеше в дъното на бар, чието име не знаеше, обслужван от барман на средна възраст, който се интересуваше повече от телевизионната игра, която вървеше на безмълвния телевизор над главата му, отколкото да му пълни чашата.

Високият мъж отвори очи, обърна глава и погледна през запотеното стъкло. Снегът набиваше косо, тлъстите снежинки се трупаха по притихналите писти и по колесниците на блокирани боинги. Насред безпощадния вятър наземен екип на летището пръскаше един джет „Американ Игъл“ с жълта пяна в напразен опит да предпазят двигателите му от замръзване.

Високият мъж извърна поглед от прозореца и надигна бутилката бира, като я пресуши на две големи глътки. Тази вечер полети нямаше да има.

— Можеш да обвиниш мен, ако желаш — каза женски глас. — Случва ми се винаги, когато летя. Излизам от къщи и лошото време не закъснява.

Тя стоеше с лице към дългите прозорци, наблюдавайки как снежинките се приземяват и се свличат по дебелото стъкло, до върховете на черните ѝ ботуши лежеше голяма мека чанта, а дългата ѝ руса коса прикриваше половината ѝ лице. Черното кожено палто с дължина до коляното не успяваше да прикрие слабото ѝ, добре оформено тяло. Гласът ѝ беше мек като памук, а бялата ѝ кожа

отразяваше сиянието на слабите светлини в помещението и сините прожектори, които озаряваха пистите отвън.

— Реванширай ми се — каза високият мъж.

Тя се обърна и го погледна, тъмните ѝ очи лъснаха в червеникаво, като котка, стъписана от светлината на фенерче.

— Как? — попита.

— Нека те почерпя с едно питие — каза високият мъж. — Благодарение на лошото време, което донесе със себе си, не ни остава друго, освен да чакаме. А не ми се ще да препрочитам вестника отново.

Жената ритна настрани чантата си и разкопча коженото си палто. Хвърли го на празния стол помежду им, отметна кичури коса от очите си, издърпа един стол назад и седна срещу високия мъж.

— Бърбън — каза. — И чаша леденостудена вода с парче лимон.

Високият мъж леко се усмихна, стана от стола си, взе празната си бутилка бира и тръгна към бара. Жената го наблюдаваше как се отдалечава, а после извърна поглед към бушуващата буря, към водовъртежите от снежен прах и парченца лед, които танцуваха под ярките светлини.

— Ще трябва да се задоволиш с лимонова кора — каза високият мъж и остави напитките на масата пред нея. Седна обратно на мястото си и наклони запотена бутилка „Хайнекен“ към нея. — Наздраве — каза с усмивка и намигване, и отпи дълга глътка от студената бира.

Жената кимна и сръбна от бърбъна си, а познатото изгаряне в гърлото и гърдите си посрещна доброжелателно като стар приятел. Облегна се назад и погледна високия мъж. Той беше в средата на четирийсетте си години, в добра форма, мускулести ръце, изваяни с ежедневни тренировки. Бялата му риза „Джей Крю“ бе опъната около раменете и врата му. Лицето му беше загоряло и красиво, подчертано от гръцките маслинови очи и гъста тъмна коса. Жестовите и движенията му бяха бавни, никога прибързани, в езика на тялото му се усещаше спокойствие и липса на стрес — поведението на човек, чувстващ се чудесно в собствената си кожа.

— В кой град няма да пристигнеш тази вечер? — попита той.

— Лос Анджелис — отвърна жената и погледна сребърния часовник „Тифани“, закопчан на тънката ѝ китка. — Ако небето беше

чисто, щях да съм пристигнала на летището в Ел Ей преди двайсет минути.

— Какво те чака там? — попита той.

— Топло време, палми, филмови звезди и океан, в който може да се плува — каза жената.

— А какво очаква лично теб? — наведе се по-близо към нея той, стиснал бирата в дясната си ръка.

— Всичко това — отвърна тя. — Плюс дом, от който мога да стигна пеша до плажа, кола, която обожава извивките на хълмовете, и две котки, които винаги се радват да ме видят.

— Плаж, кола и две котки — каза мъжът. — Това обикновено означава без деца и без съпруг.

— Човек не може да има всичко.

— Зависи какво означава всичко — отвърна мъжът.

— А за теб какво означава? — попита жената.

Мъжът отпи от бирата си и сви рамене.

— Ето това тук. Пия бира, седя срещу красива жена на едно пусто летище. Това да се потопя в момента и да му се насладя. Да не трябва да се сбутвам в ъгъла и да си изхабя батерията на мобилния, докато пожелавам лека нощ на деца, които не виждам достатъчно, нито пък да слушам оплакванията на съпруга за нещо, което дори не подозирам, че е проблем, и едва ли би могло да ме интересува по-слабо. Без ипотеки, без сметки, без тревоги. Живея така, както пътувам. Леко.

— За да живееш така, ти трябва пари — отбеляза жената. — Или добре платена работа, или богат баща. Кое се отнася за теб?

— Ако ще разкривам сърцето си, няма да е зле да знам пред кого го правя — усмихна се мъжът, разкривайки хубави зъби.

— Можеш да ме наричаш Джоузефин — представи се жената. — Но няма да ми хареса особено много. Неприятно ми е дори когато майка ми използваше това име. Повечето ми познати ме наричат просто Джоуи. Така е по-лесно за всички.

— Някога познавах една монахиня, която се казваше Джоузефин — каза мъжът. — Тя също не си харесваше името. Значи, Джоуи.

— А чие сърце ще се разкрие пред Джоуи? — подсмихна се жената, като държеше чашата с бърбън близо до устните си.

— Аз съм Франк. Същото име като баща ми и дядо ми. Семейството ми обича простите неща.

— Както и ти, ако съдя по онова, което чух досега — каза Джоуи.

— До голяма степен. Усложненията обикновено не водят до нищо добро.

— Но невинаги можеш да ги избегнеш. Понякога те просто се случват.

— Ето ти още една причина да не добавяме и нашите собствени в смеската — каза Франк. — Винаги ще се намери някой, който изгаря от нетърпение да направи трудно нещо простичко. Има хора, които живеят за това, и това се опитвам да избегна с всички сили.

— В моята професия такива хора ги наричаме адвокати на защитата и съдии — каза Джоуи.

— Това ли правиш в Ел Ей, когато не си на плажа и не се мотаеш из къщата с котките? — попита Франк. — Право ли практикуваш?

— Вече няма нужда да го практикувам толкова често — каза Джоуи. — До голяма степен съм овладяла всичко, което трябва да знам.

— Което означава, че си добра — отбеляза той.

— Което означава, че съм много добра.

— Което е лоша новина за лошите момчета, предполагам — каза Франк и пресуши бирата си до последната капка.

— Не и ако прикрият следите си — спокойно отвърна Джоуи. — Но повечето от тях не успяват и по този начин се срещат с мен. Освен ако не извършат идеалното престъпление, абсолютното идеално престъпление, все ще им се наложи да ме зяпат, докато описвам действията им в съдебната зала.

— Попадала ли си на такова? — попита Франк. — На идеално престъпление?

— Чувала съм за няколко — каза Джоуи. После отпи дълга глътка от бърбъна си, избърса последната капчица по долната си устна с език и бавно си пое дъх. — Но съм виждала само едно.

— От твоите случаи ли?

Тя поклати глава.

— Все още бях в университета — отвърна. — Първа година. Младо момиче бе открито мъртво в спалнята си. Апартаментът ѝ беше на втория етаж от пететажна сграда без асансьор. Нямаше взлом, нито

през входната врата, нито през някой от прозорците. Нищо не беше откраднато, нищо не липсваше, нямаше отпечатъци, нямаше ДНК, нямаше празни гилзи. Просто едно мъртво момиче и три куршума.

— И ти смяташ, че тези неща го правят идеално? — попита Франк, като се изправи и се наведе по-близо към Джоуи. — Човек не трябва да е гений, за да знае, че не бива да оставя след себе си отпечатъци, ДНК и празни гилзи. Всеки, който гледа прекалено много полицейски предавания или чете прекалено много криминалета, може да се погрижи за това.

— Прав си. Онова, което го прави идеално, е фактът, че той така и не беше заловен.

— Полицаяте отдават на един случай толкова време, колкото смятат, че заслужава. Те са като продавачи на коли. Целта им не е да продадат всяка кола в автокъщата, а само толкова, колкото ще им позволят да запазят работата си.

— Звучиш така, сякаш си размишлявал върху това доста често — каза Джоуи.

— Всъщност не — отвърна Франк. — Просто съм един от онези хора, които гледат прекалено много полицейски предавания и четат прекалено много криминалета.

— Успях да взема досието по случая — продължи Джоуи. — Ченгетата бяха свършили доста добра работа, но нямаха върху какво да стъпят. Убийството се беше случило през деня и повечето други живеещи в сградата са били навън или на работа, или на училище, във фитнеса или в супермаркета. Тя живеела отскоро там и нямала много приятели сред съседите.

— Как е влязъл вътре? — поинтересува се Франк. — Или по-скоро, как мислят, че е влязъл вътре?

— Не е нужно да разбиваш вратата, за да влезеш някъде. Тя може да го е познавала, в което се съмнявам. Може да го е пуснала, защото я е принудил със сила, но отново не смятам, че е станало така.

— А Шерлок Холмс от Лос Анджелис какво мисли, че е станало? — попита Франк с малко по-студена усмивка, впил очи в лицето на Джоуи.

— Мисля, че е познавал ежедневието ѝ. По кое време е ставала от сън. По кое време е ходела да бяга и колко дълго е бягала. Какъв е

бил графикът ѝ в училище и в кои сгради са се провеждали часовете. Проучил я е. Постарал се е да я опознае, без изобщо да се среща с нея.

— Ако е направил всичко това, сигурно е имал причина — отбеляза Франк. — Или някой друг му е дал такава.

— Причините винаги са достатъчно прости, за да бъдат открити. Веднъж щом се досетиш къде да ги търсиш.

— И какво научи? — попита Франк. — Щом се досети къде да търсиш?

— Че някой е платил, за да бъде убита — заяви Джоуи, а пръстите ѝ почукваха по стъклената чаша.

— Ако си разровила достатъчно дълбоко, за да разбереш това, значи знаеш и защо го е направил. Какво откри, лична причина или бизнес?

Джоуи изпи водата си и плъзна празната чаша към Франк.

— Винаги съм жадна. А когато говоря, ожаднявам още повече. Искаш ли да повторим поръчката? Този път е мой ред да почерпя.

— Ти си тази, която разказва историята — изправи се Франк и се запъти към бара. — Аз ще осигуря подкрепителните напитки.

Тя го гледаше как се обляга на дървения бар и чака, докато барманът му подаваше нова бира и пълнеше две празни чаши — едната с бърбън, другата с вода и лед.

— Тя предпочита лимон във водата — чу да казва Франк.

— А аз предпочитам да се прибера вкъщи — отвърна барманът и метна три парчета лимонова кора в чашата с вода. — Това са последните поръчки. Ако искаш още нещо, освен това, което ти дадох, поръчай го сега. След двайсет минути затварям.

— За къде си се разбързал? — попита Франк. — Нито един самолет няма да излети оттук до утре сутринта, ако изобщо излети.

— Но моята кола ще го направи — отвърна барманът. — След двайсет минути.

Франк остави чашите на масата.

— Някога бях барман и бях по-добър от психоаналитик. Проявявах повече интерес или поне изслушвах хората, за разлика от този. Предполагам, че попаднахме на такъв, който е пропуснал тази част от курса за бармани.

— Или може би е един от късметлиите — добави Джоуи. — Може би си има някого някъде, който го чака и се тревожи.

Франк се обърна и погледна бармана, хванал бирата с двете си ръце.

— Не мисля — каза. — Басирам се, че ние двамата с теб сме единствената му компания тази вечер.

— Някои хора се научават да живеят без компания — отбеляза Джоуи. — Или семейство. Като теб.

— Понякога е по-добре да държиш нещата прости — погледна я Франк и остави бирата си на масата. — Нещата могат да се усложнят със светкавична скорост, често без никаква причина, в секундата, в която позволиш на други хора да пресекат радара ти.

— Не се ли притесняваш да живееш по този начин? — попита Джоуи.

— Не знам — отвърна Франк. — По какъв начин мислиш, че живея?

— Пътуваш от град на град, местиш се от работа на работа — уверено започна Джоуи. — Получаваш добри пари, ако съдя по дрехите, с които си облечен, и билета за първа класа, който стърчи от джоба на ризата ти.

— Ако ще си правиш труда да влагаш време в нещо, поне се увери, че усилието ти се изплаща добре.

— Но твоята работа не е за всеки — каза Джоуи. — Поне така предполагам.

— Много професии не са за всеки — отвърна Франк.

— Но сигурно си има и своите добри страни. Всички добри професии ги имат.

— Какви са добрите страни на твоята работа като адвокат? Какво те кара да ставаш сутрин с желание от леглото?

— Че мога да го накарам да спре — отвърна Джоуи. — Макар и едва за няколко късметлии.

— Какво да спре?

— Злото от другата страна на масата. Болката, изпитвана от невинните, които седят зад мен в съдебната зала всеки ден, на всяко дело. Лицата им се променят с всеки нов процес, но на мен ми изглеждат същите. Дори няма нужда да ги виждам, за да знам какво чувстват, какво мислят, цялата им мъка, всичките им пропиленни сълзи.

— И вкарването на някакъв тип в килия ги кара да се чувстват по-добре? — попита Франк.

— Не съвсем — отвърна Джоуи. — Но не прави болката, която изпитват от загубата на любим човек, по-лоша. Престъпление, извършено срещу един, винаги се превръща в споделен спомен за мнозина.

— Говориш повече като жертва, отколкото като адвокат.

— Понякога човек може да бъде и двете.

— Понякога замисляш ли се за човека от другия край на масата? — поинтересува се Франк. — Онзи, когото с такова нетърпение искаш да тикнеш зад решетките?

— Всеки ден — отвърна Джоуи. — За онези, които помогнах да бъдат осъдени, за онези, които не успях, и за онзи, когото нямах шанс да отведа в съдебната зала.

— И какво виждаш, когато гледаш натам? — попита той. — Отделяш ли поне минута да се вгледаш отвъд озлобените очи, тренираното в затворническия фитнес тяло и дланите, опрени в дървената маса?

— И какво, ако го правя? Какво ще видя?

— Зависи срещу кого седиш и какво търсиш — каза Франк. — Ако търсиш съжаление, със сигурност ще го откриеш. Всеки тип в оранжев затворнически костюм има история, която иска да сподели или продаде. Но ако търсиш причините, накарали го да се озове рамо до рамо с адвокат, каквото не може да си позволи, тогава може да откриеш нещо повече от тъжна история.

— Ще бъде ли достатъчно да забравя жертвата? Или да му простя за стореното?

— Не и ако не искаш.

— Не са ли всички онези истории до голяма степен еднакви? — поклати глава Джоуи. — Трудно детство, родители, отсъстващи често или вземащи наркотици, единствената отворена врата пред тях — престъпленията. Изпускам ли нещо?

— Това е истина в девет от десет пъти — отбеляза Франк.

— И какъв е този друг път?

— Добро прикритие за човек, който идва от солиден дом и обичливо семейство — каза Франк. — Такъв, който е посещавал най-добрите училища в областта, играл футбол и бейзбол в Малката лига и седял до майка си всяка неделя на църковната служба. С добри оценки и почасова работа след училище.

— Звучи идеално — кимна Джоуи и вдигна чаша към устните си, опряла лакти в масата.

— Това е американският начин на живот — каза Франк. — Но само ако съдиш по онова, което виждаш на повърхността. Не искаш да проникнеш по-дълбоко от това.

— А ако го сториш? Какво ще се случи тогава?

— Тогава може да видиш картина, която няма да ти хареса — каза Франк. — Ще видиш майка, наплескана с твърде много грим на родителския комитет, за да прикрие следите от тежкото пиянство предната нощ. Виждаш баща, който се прибира в необичайни часове и пътува на дълги командировки, за които никой не говори. Виждаш три заредени пистолета в средното чекмедже на бюрото му и чантичка със спретнато сгънати сметки, скрита на тавана под купчина зимни юргани.

— И как всичко това води до момента, в който отнемаш човешки живот, без въобще да ти пука?

— Такъв начин на живот те прави корав — отвърна Франк. — Учи те да държиш дълбоко заровено всичко, което прилича на топли чувства към друг човек. Още преди да излезеш от пубертета, вече си научил, че хората никога не са онези, за които се представят, и че дори и най-невинният човек крие някаква вина в себе си. На прост език, това те улеснява да не ти пука. За нищо и за никого.

— Включително и за жертвите?

— Особено за жертвите. Те трябва да останат такива, каквито винаги са били. Невидими. Всъщност, ако наистина си в добър в играта, те изчезват в секундата, в която работата е приключена и вече не са в полезрението ти. Забравяш името им така лесно, както вчерашната прогноза за времето. Там, навън, по онези улици, в онова, в което се превръща подсъдимият за някой като теб в съдебната зала. В лице, което се опитваш да изтриеш от паметта си.

Джоуи изпи половината си бърбън на една глътка, дясната ѝ ръка леко трепереше, изгубила самоконтрол за пръв път, откакто беше седнала. В съдебната зала ѝ беше толкова по-лесно да държи емоциите си под ключ. Там тя контролираше положението или поне изпитваше такова чувство. Задаваше въпросите и очакваше да получи отговорите, които искаше и имаше нужда да чуе. Но в топлия и задушен бар, на хиляди мили от всяка зала на справедливостта, беше много по-

различно. Коровият мъж срещу нея беше по-добре подготвен враг от всеки друг, срещу когото се беше изправяла през всичките си години на съдебен адвокат. Той бързо предсещаше доводите ѝ и още по-бързо връхлиташе върху тях. А повече от всичко друго той извличаше удоволствие от разговора им, безстрашен в лицето на въпросите и отговорите, които изискваха.

Джоуи отпи още една глътка от питието си, остави чашата обратно на масата и разтърка скования си от напрежение тил. Погледна към Франк и видя, че е впил очи в нея.

— Предполагам, че тъкмо това се случва, когато си заклещен от снежна буря — каза тя, опитвайки се да повдигне малко настроението, нетърпелива отново да поеме контрол над разговора.

— Лошо време и студена бира. — Франк вдигна почти празната си бутилка. — Смъртоносна комбинация.

— От теб би излязъл добър адвокат — отбеляза Джоуи.

— Едва ли прецени това от начина, по който се обличам — отвърна той. — Сигурно съм направил нещо глупаво, за да ти хрумне такава идея.

— Добре обосноваваш мнението си. Даваш доводи, освободен от всякаква емоция. Контролираш положението. Често това е единственият начин да си тръгнеш с победата.

— Това не важи само за адвокатите — каза Франк. — Би се вписало почти във всички професии, за които мога да се сетя, хубави или лоши. Има някои професионални области, в които да издадеш емоциите си, да оставиш сърцето да води пред ума ти, може да те убие по-бързо от заблуден куршум.

— Но само най-добрите действат на такова високо ниво — каза Джоуи с чувството, че се е върнала обратно в нападение, кръстосала нехайно крак върху крак. — Но дори и най-добрите понякога губят форма, дори и само за минутка. И точно тогава цената, която плащат, е висока.

— Ако си най-добрият, ама наистина най-добрият, а не само така да си мислиш и да приказваш, независимо какво правиш, никога не можеш да си позволиш да загубиш — каза Франк. — Никога. В някои професии една загуба е равносилна на всичко.

— Но се случва — изтъкна Джоуи. — Независимо колко планираме, колко време се подготвяме, независимо в каква готовност

ни се струва, че сме, независимо колко сме добри. Случва се.

— Може би в съдебната зала или на боксовия ринг — каза Франк. — Късметът може да ти се изплъзне на тези места. Но в повечето други професии не можеш да си позволиш място за грешки, нито за късмет.

— Освен ако късметът не е добър — каза Джоуи с топла усмивка, отново спокойна, отново насочила нещата накъдето ѝ беше удобно.

— Аз никога не разчитам на късмет — каза Франк и потропа с показалец по ръба на масата, за да подчертае думите си. — Това е риск, който не си заслужава да поема.

— Ами това сега? — попита Джоуи. — Ти и аз, седим тук, говорим си. Махни бурята и двата отложени полета и това никога нямаше да се случи. Звучи като късмет. Поне на мен.

— Не е късмет — поклати глава Франк с бледа усмивка. — Съдба.

— Че ще се срещнем?

— Че ще ме откриеш — каза Франк, а очите му говореха, че е знаел коя е дори преди да седне на масата му.

Джоуи се облегна назад, извърна поглед от Франк и се вгледа в бурята, която лееше гнева си на воля.

— Винаги съм знаела, че ще те открия — прошепна тя, но достатъчно високо, за да я чуе Франк. — Никога не ми е минавало през ума, че няма да те открия.

— На мен също — отвърна Франк, впил очи в нея през слабото сияние на настолната лампа. — Винаги съм знаел, че си някъде там, търсеца, внимателно задаваща въпроси, никога повече от един, на две крачки зад гърба ми.

Джоуи вдигна поглед към Франк и бутна настрана чашата с вода.

— Не ме улесни — рече накрая. — Всеки път, когато си помислех, че съм близо, ти изчезваше, а няколко месеца по-късно се появяваше в друг град, оставяйки след себе си друга следа, която да бъде последвана.

— Част от онова, което върша, включва и това да не бъда заловен — сви рамене Франк. — Друга част е да знам кой ме търси.

— Откога знаеш? — попита тя. — За мен?

Франк пресуши остатъка от бирата си и тихо се разсмя, почти без да раздвижи лицето си.

— Вероятно дълго преди ти да узнаеш за мен — каза. — Пълна отличничка, както в гимназията, така и в колежа. Мина през правния институт като пламък през стара плевня. Не прие работа в големите фирми, отказа се от големите пари, не искаше да си част от този свят. Това не ти трябваше и нямаше да те отведе там, където имаше нужда да отидеш. Не желаше да станеш партньор в някоя кантора. Целта ти беше да произвеждаш присъди и ти постигна много в това отношение.

— Можеше да сложиш край на всичко това — каза тя. — Можеше да ме очистиш, без това да ти коства нищо.

— Нямах никаква полза — отвърна Франк. — Не си заслужаваше да го правя.

— А каква беше ползата да убиеш сестра ми? — попита Джоуи.

Изненада се колко спокойна се чувстваше, колко отпуснато беше тялото ѝ, маниерите ѝ. Винаги беше вярвала, че този момент ще настъпи някой ден, но не си бе позволявала да премисля какво ще се случи след това, какво ще направи, какво ще каже.

— Някой я считаше за заплаха и плати за премахването на тази заплаха — заяви Франк. — За мен не беше нищо повече от работа срещу заплащане.

— Колко? — попита Джоуи. — Колко пари вкара сестра ми в джобовете ти?

— Петнайсет хиляди. Плюс разходите. Всичко в аванс и в кеш. Това е горе-долу средното заплащане, когато рискуваш присъда между двайсет и пет години и до живот.

Джоуи си пое дълбоко дъх, опитвайки се да пропъди от съзнанието си лицето на сестра си, затваряйки ушите си за звука на жизнерадостния ѝ смях, изтривайки спомена за картините ѝ, обточили коридора в дома на родителите им. Преглътна ядното ръмжене в стомаха си и изгарящата киселина, която се надигаше в гърлото ѝ. Трябваше да се откъсне емоционално от всички възможни чувства, да пренесе ума си от сенчестата тъмнина на празния бар до ярките светлини на съдебната зала. Плячката ѝ беше пред очите ѝ, беше го заклецила на свидетелската скамейка, беше го заклецила така, че той вече нямаше къде да избяга. Сега ѝ оставаше единствено да направи онова, което беше правила толкова много пъти преди, през толкова много години. Да затвърди обвинението и да осигури произнасянето на присъдата.

— Смятаха, че сестра ми е свидетел на пътен инцидент с убит пешеходец и избягал шофьор — каза Джоуи. — Че е видяла достатъчно, за да помогне за изготвянето на фотопортрет, може би дори да си припомни част от номера на регистрационната табела. Но грешаха. Тя се е отдалечавала от инцидента, не е вървяла към него. Когато чула удара и се обърнала, жертвата вече била мъртва, а колата била на цяла пресечка разстояние.

— Да, но тя е била единственият човек наблизо — каза Франк. — Единственият свидетел, разпитан от ченгетата. Това е напълно достатъчно, за да ми се обаждат с поръчката.

— Въобще не е трябвало да се обаждат — каза Джоуи. — Просто е трябвало да се доберат до полицейския доклад. Сестра ми е била онова, което полицаите наричат „глуха улица“. Не им е дала нищо, защото е нямала какво да им даде. Но това нищо е било повече от достатъчно, за да я бележи със знака на смъртта. Едно невинно момиче бе посочено и убито само защото някакъв нюйоркски гангстер искал надрусаният му син да се отърве от обвинение в убийство.

— Не избирам хората, за които работя. Те избират мен.

— Избират теб, защото знаят, че работата ще бъде свършена. Ще бъде свършена чисто и без шум. Почти невъзможно да бъде проследена — нито до теб, нито до парите, нито до гласа от другата страна на телефонната линия.

— Не е чак толкова невъзможно — отбеляза Франк. — Иначе нямаше да седиш тук.

— Да те открия се превърна в моята единствена цел — каза тя. — Превърна се в моя живот.

— Винаги съм знаел, че ще ме откриеш. През всичките тези години знаех, че си някъде там и че никога няма да се откажеш.

— Имаше моменти, в които ми се искаше да ме беше спрял — с тъга отвърна Джоуи. — Да беше сложил край на всичко това. За теб и за мен.

— Не съм мислил за това.

Джоуи си пое дълбоко дъх и затвори очи за миг. За нея това беше най-трудната част от разпита, да задава кратките, директни въпроси, чиято цел бе да разкрият пред журито личността на жертвата. Най-мъчителната част от обвинението неизменно беше да поддържаш жертвата жива, да я накараш да присъства в съдебната зала,

обикновено доминирана от очарователния подсъдим с неговите добри маниери и примерно поведение. „Жертвата е единственият човек, когото не виждат, а когото трябва да видят“, беше й казал веднъж един възрастен съдия. „Журито забравя толкова лесно. Работата на обвинението е да поддържа жертвата жива. Един случай е приключен само с осъдителна присъда. Нищо друго не струва.“

Барманът изключи телевизора и изключи синкавите светлини зад редиците с бутилки уиски. Погледна към Франк и Джоуи, застаряващото му лице бе изморено и лишено от каквото и да било изражение. Беше нисък, с набита фигура, балансирана от две яки ръце с въздълги лилавеещи татуировки по тях. Плешивата му глава лъщеше, обсипана със ситни капчици пот. Ралф Санто беше човек, който се впускаше в живота, без да очаква много в замяна, и никога не се разочароваше.

— Защо те пусна в апартамента си? — поинтересува се Джоуи.
— Какво й разказа, за да я накараш да ти повярва достатъчно и да те пусне вътре?

— Защо не я наричаш по име? — попита Франк, отговаряйки на въпроса с въпрос. — Тя не е просто поредната жертва. Тя е сестра ти.

— Не заслужаваш да чуваш името й — каза Джоуи, а тихият й глас прозвуча като отровно изсъскване.

— Имаше добро сърце — продължи Франк. — Като много деца на нейната възраст. Казах й, че съм си изгубил портфейла и трябва да се обадя по телефона. Да се свържа с приятелката си и да я помоля да ме вземе.

— И тя ти повярва.

— Повечето хора биха го направили. Ти също.

— А ако нямаше добро сърце? — попита Джоуи. — Ако ти беше отказала и беше продължила по пътя си, или ти беше предложила пари за такси? Какво щеше да се случи тогава?

— Не се стигна до това — каза Франк. — Рядко се случва.

— Но ако се беше случило? — настоя Джоуи. — Нима щеше да я убиеш на улицата?

— Само ако изгарях от желание да ме заловят — каза Франк. — А аз нямах такова.

— Тя кога разбра? — продължи да разпитва Джоуи. — Че не си отишъл, за да се обадиш по телефона?

— Защо го правиш? — попита Франк. — Знаеш всичко, което имаш нужда да знаеш. Пропусни подробностите. Така ще живееш по-лесно. Независимо как ще завърши тазвечерната игра.

— Тя кога разбра? — повтори Джоуи по-настойчиво и директно. Гневът ѝ се спотайваше току под повърхността.

— Бяхме в апартамента и тя ме отведе до малка всекидневна, обърна се към мен и ми посочи телефона. Тогава видя пистолета.

— Разплака ли се? Изпищя ли за помощ?

— Не.

— Каза ли ти нещо въобще?

— Помоли ме да не я изнасилвам.

— Затова ли не го направи?

— Много добре знаеш отговора — каза Франк. — Не я изнасилих, защото не изнасилвам никого. Бях там, за да свърша работата си. Свърших я и после си тръгнах. Ако това изобщо има някакво значение, не съм ѝ причинил голяма болка. Направих го по най-добрия и най-бързия начин.

— Тя каза ли нещо, преди да умре? — попита Джоуи.

— Не. Просто затвори очи и зачака да се случи.

— Не ти ли мина през ум да не го правиш? Гледката на това сладко, невинно момиче, треперещо, чакащо да забиеш куршумите в тялото ѝ, не предизвика ли у теб желание да си тръгнеш, без да го правиш?

— Какво значение би имал отговорът ми за теб? — каза Франк. — Няма никакво значение какво съм си мислил или какво съм чувствал. Значение има само извършеното.

— С това убийство си изгради добро име — отбеляза Джоуи. — Стана много търсен. Получаваш повече обаждания и поръчки, отколкото можеш да поемеш.

— Нека само да кажем, че след това стана по-лесно.

— А ти ставаше все по-добър. Ето те тук двайсет години по-късно и все още никой не се е приближил достатъчно близо до теб, за да ти сложи белезници.

— Това ли чакаш да видиш? — попита Франк.

— Може би това щеше да ми бъде достатъчно преди двайсет години — отвърна Джоуи. — Но вече не. Сега имам нужда от нещо повече.

— Ако възнамеряваше да ме убиеш, трябваше да го направиш, когато имаше възможност — рече Франк. — А тази възможност я имаше, когато влезе тук в началото, още преди да си поръчаш първото питие.

— Искан ми се да можех да те убия — продума Джоуи. — Искан ми се да можех да извадя един пистолет и да те надупча с куршуми. Искан ми се да можех да ти сторя онова, което ти стори със сестра ми. Но и двамата знаем, че не мога и да говорим за това е просто загуба на време.

— Дошла си от доста далече и си чакала доста години само за да чуеш как признавам, че съм го извършил. Това достатъчно ли ще ти бъде?

— Не можеш да произнесеш присъда, без да чуеш защитната реч на обвиняемия. Не разполагах с това до тази вечер.

— Е, в такъв случай получи онова, за което си дошла. Признавам се за виновен по обвинението, адвокат. Което докъде те води? Едва ли ще ти е от полза да се обадиш на ченгетата. Нужна е терористична атака, за да излязат навън в такова време, а не случай на убийство отпреди двайсет години, за който никой вече не си спомня. А охраната на летището не може да си открие задника, камо ли да преследва някой, който умее да бяга толкова добре като мен.

— Остава ми да направя само още едно нещо — каза Джоуи. — И не ми трябва нито ченгетата, нито летищната охрана.

— Да отгатна ли? — попита Франк. — Или ти сама ще разсееш неизвестността и ще ми кажеш?

— Нещо, което чакам да направя от двайсет години. Да те осъдя.

— Това е работа на съдията. Да не са те повишили, а ти да не ми кажеш?

— По това дело аз съм три в едно — заяви Джоуи. — Обвинител, жури и съдия.

— Надявам се, че присъдата ми не е работа в полза на обществото — каза Франк. — Това наистина не би ми се понравило.

— Нито пък е живот в затвора — отвърна Джоуи. — Нямам такава власт. Нито пък желание, като стана дума.

— Което с какъв вариант ни оставя?

Джоуи бутна стола си назад и се изправи, очите ѝ пламтяха, впити във Франк.

— Смъртна присъда — обяви тя. — Осъждам те да умреш за убийството на сестра ми. Нямах право на обжалване, а изминалите двайсет години от престъплението компенсират всички възможни отлагания на екзекуцията, които би могъл да си спечелиш.

— Изпих само няколко бири — усмихна се Франк, без да обръща внимание на остротата на думите ѝ. — Това не е точно последна вечеря.

— Ти избра мястото — сви рамене Джоуи и взе черното си кожено палто. — Не аз. Но аз ще оправя сметката. Един осъден човек не бива да плаща за друго, освен за престъпленията си.

— Въобще не следваш правилната процедура — изтъкна Франк. — А винаги съм те имал за много прецизен човек. Но ето че съм осъден да умра без последен душ и без чисти дрехи. Такава немарливост не е типична за теб, адвокат.

— Трябва да се задоволя с това, с което разполагам. — Джоуи облече палтото си и посегна към чантата си. — Освен това ми се струва, че нямаш нужда от душ, нито от нови дрехи. Но пък съм уредила да се погрижат за останките ти.

— Погребан или кремиран? — попита той.

— Това зависи от решението на екзекутора — отвърна Джоуи. Вдигна чантата си, погледна Франк за последен път и тръгна да излиза от бара.

— Ако е професионалист, вероятно ще извърши и двете — каза Франк, втренчил поглед в масата.

— Ти знаеш по-добре от мен — отвърна Джоуи, докато крачеше към изхода на бара.

— Надявам се отново да се срещнем, адвокат — повиши глас Франк, загледан в гърба ѝ.

Джоуи се обърна и пусна чантата си на земята; лекият удар в пода отекуна във вътрешността на притихналия, пуст бар. Тя наведе глава и затвори очи, свила длани в юмруци.

— Опасявам се, че няма да се срещнем отново, Франк — каза, наричайки го по име за пръв път тази вечер. — Това беше нашата първа и последна среща. Всичко между нас свърши. Случаят вече е приключен.

Франк кимна. Нямахше нужда да се обръща, за да разбере, че е попаднал в идеалния капан още откакто влезе в бара. Нямахше нужда да

чува тихите стъпки, приближаващи към него, нито пък изщракването на деветмилиметровия пистолет, който със сигурност беше насочен към тила му. Разбра, че това е краят на пътя му.

Вдигна очи към Джоуи, застанала с гръб към него, с неподвижно тяло и сведена глава. Знаеше, че го е следвала по петите през всичките тези години, и се запита защо и двамата бяха чакали до тази нощ, за да доведат преследването до такъв рязък край. Почувства се спокоен и облекчен в тези няколко безмълвни мига, преди първият куршум да го прониза. Беше избрал живота си и сега беше избрал собствения си начин да го напусне. Беше доволен, че това бе предизвикано от Джоуи, знаеше, че накрая тя ще открие в себе си необходимия кураж да доведе нещата до следващото ниво. В този смисъл, в тази снежна нощ в бара имаше двама души, които почувстваха как от плещите им се надига тежък товар.

Джоуи чу трите приглушени изстрела, а сетне чу и как Франк издаде ниско, гърлено стенание, а сетне чу и как горната част на тялото му пада с лице напред върху малката масичка. Празната бирена бутилка се разби в пода. Тя остана замръзнала на място, докато стъпките се приближаваха този път в нейна посока.

— Свърши — каза ѝ барманът, застанал до нея. — Мъртъв е.

— Благодаря ти — отвърна тя.

— Ще почистя мястото и ще се отърва от трупа — увери я барманът. — Докато бурята се вдигне, той ще е изчезнал от лицето на земята.

— Ти също ще изчезнеш, нали? — попита тя.

— Няма полза да се мотая наоколо. Мразя баровете, мразя и летищата. Това определено не е място за мен.

Джоуи посегна и вдигна чантата си.

— Колко добър беше той? Знаеш ли?

— Франк Корсо беше най-добрият — отвърна барманът. — Нямахме по-добър от него. За него има толкова истории, че могат да напълнят поне дузина книги.

— Но ти го пипна — отбеляза тя. — Това прави ли те по-добър от него?

— Пипнах го, защото той ми позволи — заяви барманът. — Повярвай ми, ако самият той не искаше да умре, сега моето тяло щеше да лежи в някоя пряспа сняг.

— Но защo би го направил? — изуми се тя. — Да се предаде по такъв начин?

— Може би просто се е уморил да играе — каза барманът. — Понякога се случва. Или може би е чувствал, че ти е длъжник. И това се случва. Или може би е било нещо друго. Нещо, което човек като него никога не би позволил да се случи.

— Какво?

— Може би Франк се е влюбил в теб — каза барманът. — Ти го преследваш през всичките тези години и накрая той е знаел за теб толкова неща, колкото и ти за него. По този начин се сближаваш с човека, сближаваш се дори повече, отколкото с хората, които виждаш всеки ден. Накрая започваш да изпитваш чувства към този човек. Обикновено това е омраза. Но в едно на милион това чувство се оказва любов.

— Никога няма да узнаем — промълви Джоуи.

— Можеш да вземеш такси от долното ниво, ако искаш — каза барманът. — Има и автобуси, но може да се наложи да чакаш цяла нощ, за да се върнеш в града.

— Не бързам за никъде — отвърна Джоуи, бавно излезе от мрака на бара и закрачи към меката светлина на терминала, заобиколен от двете страни от затворени магазини. — Няма къде другаде да отида.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.